

af det ærede Medlems Udtalelser sat en Undersøgelse i Gang, og denne Undersøgelse har, ved Erklæringer saavel fra Toldvæsenets Funktionærer som fra Sukkerfabrikken samt ved en Undersøgelse af Forholdene paa Stedet, med umiskendelig Klarhed godtgjort, at der intet er at bebrejde Toldvæsenets Tjenestemænd paa dette Punkt. Da imidlertid det ærede Medlem selv har erklæret, at han enten ikke har fremsat disse Beskyldninger eller i hvert Fald ikke ønsker at fastholde dem, skal jeg ikke yderligere komme ind paa dette Spørgsmaal.

Jeg kan i øvrigt, som jeg sagde før, overfor Oppositionens Talere ganske henholde mig til min Tale forleden Dag. Man lægge denne Tale for sig og sammenholde den med, hvad Oppositionens Talere har haft at indvende derimod, og man vil se, at hver en Tøddel deraf passer! Det er jo i det hele taget en ganske mærkelig Maade, man fra Oppositionens Side søger at polemisere paa. Jeg skal som et enkelt Eksempel nævne det ærede Medlem Hr. Rodes Gennemgang af de Udtalelser, jeg fremkom med ved Forelæggelsen af Statslaanet i 1921, og saa det, der er fremkommet gennem Bankkommissionens Undersøgelser, hvorved det ærede Medlem kommer til det Resultat, at der ikke var et sandt Ord i, hvad jeg sagde ved Forelæggelsen af Statslaansforslaget. Der er imidlertid ikke et sandt Ord i det ærede Medlems Forsøg paa at paavise dette — det er den rette Sammenhæng.

Det ærede Medlem anfører, citerende mine Udtalelser: „Jeg har drøftet den hele finansielle Situation med Nationalbanken og Repræsentanter for andre af Hovedbankerne, og de har i det hele givet mig Ret i den Opfattelse, jeg var kommet til paa Grundlag af forskellige Efterretninger“. Hvad gik disse forskellige Efterretninger nu ud paa? De gik ud paa en enkelt bestemt Ting, som Etatsraad Glückstadt pegede paa med Støtte af nogle Breve, han havde, nemlig at der paataantes et stort tysk Laan; men de gik i al Almindelighed ud paa, at der fandt en Tilnærmelse Sted mellem Sterling- og Dollarkursen, altsaa i Retning af en Hævning af Sterlingkursen, en Sænkning af Dollarkursen. Dette gjorde det betænkeligt for os, naar vi vilde optage et amerikansk Laan, da at vente længere med at optage det. Det var disse Betragtninger, der blev fuldt ud godkendt af Bankernes Repræsentanter, som jeg forhandlede med, samtidig med at disse erklærede, at de ikke havde erfaret noget om det tyske Laan. Men der findes intet som helst i Bankkom-

missionens Beretning i saa Henseende, der kan omstøde, hvad jeg ved Forelæggelsen af Statslaansforslaget fremkom med.

Endvidere citerer det ærede Medlem: „Det Spørgsmaal kunde saa rejse sig, om det ikke var rigtigere at stifte et indenlandsk Laan. Men dels vilde et Laan af den Størrelse, der her er Tale om, vanskeligt kunne rejses i Indlandet . . .“ og: „Nationalbanken har bestemt erklæret, at den maatte fraraade Optagelsen af Laanet“. Dette er jo Ord til andet rigtigt, og der staar ikke en Tøddel i Bankkommissionens Betænkning, der kan afkræfte dette. Det ærede Medlem siger: „Nej, aldeles ikke, det var paavist, at det kunde rejses“. Det var aldeles ikke paavist, at det kunde rejses; der var en Vekselerer, der havde sagt, at han haabede, at han kunde rejse et indenlandsk Laan af en vis Størrelse. Det, der var Hovedspørgsmaalet, var imidlertid dette, hvorvidt det danske Pengemarked for Øjeblikket kunde taale et saadant Laan, eller om det ikke snarere trængte til en Tilførsel af fremmed Kapital; men dels troede de Bankmænd, jeg forhandlede med, ikke, at der kunde rejses et saa stort Laan paa det indenlandske Pengemarked, og navnlig troede de ikke, det vilde være gavnligt for Pengemarkedet og for det økonomiske Liv i det hele paa det Tidspunkt, at det blev rejst. Der er altsaa i Bankkommissionens Beretning ikke det allerfjerneste, der strider mod den fuldkomne rigtige Fremstilling, jeg har givet.

Saa siger det ærede Medlem, at jeg har sagt: „Nationalbanken og de fire andre Hovedbanker har da fremskaffet et Tilbud fra National City Co.“ „Nej“, siger det ærede Medlem, „de har ikke fremskaffet et Tilbud; Landmandsbanken har fremskaffet det, og de har ikke haft anden Ulejlighed med det, end at de, da Landmandsbanken forstod, at man ønskede, det skulde se ud, som om de havde været med, har faaet en Provision derfor“. Det er under Retsforhandlingerne angaaende den Glückstadtske Sag uimod sagt blevet meddelt, hvad der ogsaa, efter hvad jeg tror, er fuldkommen rigtigt, at samtlige Laan under Krigen i det væsentlige var fremskaffet af Etatsraad Glückstadt, og at det var ham, der havde Hovedarbejdet dermed. Det stemmer ogsaa godt med Finansminister Brandes' Udtalelser om hans Samarbejde med Glückstadt. Jeg siger ikke dette for at rette nogen Dadel mod nogen som helst, for disse Laan var stiftet paa fordelagtige Vilkaar, og Glückstadt var ganske sikkert den Mand, der under de daværende Forhold bedst kunde